

fui ja jälle hädas oled, siis teata ennast minu juure, ma saan siis sind jälle hädast wälja ait'ma!"

„Oh, teie olete üle wäga armuline! kui et ma seda oleks jõudnud ärateenida,“ ütles talupoeg, „aga siiski tõeste ei ja see kõik mind weel hädast aitama!“

„Kuda nõnda? Ma arwan, hakkatuseks wist küllalte,“ ütles würost.

„On küll tõsi, aga“ —

„Noh, mis seal siis weel on? Näägi julgeste ja ära karda ühti, ma olen seda sulle jo kõik andeks annud.“

Talupoeg wiivitas aega edasi; aga würost kinnitas teda weel kord, ja nüüd juttustas talupoeg kõit südame pealt wälja, mis lugejad juba teadwad.

„Ma ei wõinud,“ lisas ta weel wiimaks juure, „sugugi ühe kingituse peale mõttelda mo armulik maa-walitseja herra; mul seisis üksi see aga mõttes, et kuda ma aga üksi armu ja andeksandmist teie käest wõiksin saada; — nüüd, olete aga teie, mulle, mo armulik herra, seda kaa kõik annud ja seda teist asja seda kingitust, pean ma siis tõeste selle tigele mehele siin ülewal, ja selle armuta ohwitseerile seal al ära jagama.“

„Jah, mo armas mees, see on siis küll üks imelik kaup, mis ja seal nendega oled teinud. — Wõi siis keegi ei tahtnud sind siia minu juure

siise lasta tulla? On see kaa tõeste nõnda tõsi?“ —

„See on tõeste tõsi, mo armulik herra! Wite enne ei annud n'ad mulle luba siise astuda, kui ma neile mõlemille pool seda, mis ma teie käest pidin saama, olin lubanud ära jagada.“

Würost (eneise ete): „Dodate t'e koerad!“ (talupoja poole pöörates) „kuule mis ma sulle ütlen! Ma soowiks hea meelega, et sina ise need kuld tükkid wõiksid enesele pidada. Kas ja ei tea midagi teed enesele sellepoolest muretseda?“ —

Talupoeg, seda sõna koerad kuuldes sai nüüd küll aru, kust poolt tuul puhus, tuli peagi ühe hea mõtte peale, ja arwas enesele üht peasemise teed leidnud olewad, mis ilma liihenduseta oma palka saab teistega ära jagama, ja mis just würost ise temale saab kinkima.

„Armulik würosti herra,“ ütles ta wiimaks, „ma teaksin küll üht abi selle wastu nimetada; aga siiski lubage mulle enne weel üht küsimist küsida: Tahate teie need kuld tükkid mulle sellepärast kinkida, et ma teile seda imetegu näha tōin, wõi selle pärast, et mo häda nii wäga suur on, ja see läbi aidatud saaks?“

„Wuidugi teada sinu waeisuse pärast!“ „Noh, waadake siis,“ — ütles kawal talupoeg, — „see pärast, et ma seda kala warastasin, wõiksite teie